

نیز پررنگ‌تر است. اما کاملاً واضح است که هر دو قوه برای تعیین اهداف و تاکتیک‌ها به شدت نیازمند یکدیگر هستند (سیاست راهبردی) (دهشیار، ۱۳۸۳: ۴۹). بنابراین با وجود نقش ویژه رئیس‌جمهور در تدوین و اعمال سیاست خارجی در آمریکا، کنگره نیز بر اساس قانون اساسی و نظام تفکیک قوا اختیارات چشمگیری دارد که می‌تواند در صورت هماهنگی و همکاری در کنگره، سیاست‌های قوه مجریه را تحت تأثیر قرار دهد.

۲. فعالیت‌های تقنینی

جمهوری اسلامی ایران نیز به‌عنوان یکی از عرصه‌های سیاست خارجی آمریکا تحت تأثیر اقدامات کنگره قرار داشته و این اقدامات در مواردی منجر به اعمال سیاست‌های خاصی علیه ایران شده است. تجربه نشان داده که هر زمان کنگره آمریکا در موضوع ایران ورود کرده است، سیاست‌های آمریکا نسبت به ایران سخت‌گیرانه‌تر شده و کنگره تلاش کرده که سیاست‌های خود را در قبال ایران به سایر کشورهای جهان تسری داده و آنها را ملزم به پیروی از تحریم‌های ایران کند (مرادی و دهشیار، ۱۳۹۶: ۹۶). بنابراین می‌توان گفت دخالت‌های کنگره موجب بسط تحریم‌های آمریکا به سایر کشورها و تقویت تحریم‌های ثانویه شده و از سوی دیگر در زمینه اجماع جهانی علیه ایران فعالیت‌هایی را ساماندهی کرده است. در طول چهار سال اخیر، قانون‌گذاری در کنگره مهم‌ترین ابزار برای اعمال تحریم‌ها و ایجاد محدودیت‌ها علیه جمهوری اسلامی ایران بوده است.

قانون‌گذاری یا اقدامات قانونی^۱ منحصر در کنگره آمریکا بوده و در چهار قالب: لایحه^۲، قطعنامه مشترک^۳، قطعنامه ساده^۴ و قطعنامه هم‌زمان^۵ صورت می‌پذیرد که شناخت میزان تأثیرگذاری و شأن قانونی هر یک از قالب‌های چهارگانه ضروری است. لایحه، شکل اصلی و عمومی هر پیشنهاد قانونی است و

1. Legislation

2. Bill

3. Joint Resolution

4. Simple Resolution

5. Resolution Concurrent